

nævnt deres. Vi har også stillet en række forslag omkring det. Så det er ikke, fordi vi er uenige om det. Spørgsmålet er, om man når frem til, at det skal kunne betale sig at arbejde ved at forringe vilkårene for de dårligst stillede i Danmark. Det er det, regeringen gør, og det synes vi ikke om.

Det, der er mit spørgsmål, er, om ministeren ikke bare kan bekræfte, at folk, der er ramt af kontanthjælpsloftet og af nedsatte ydelser på kontanthjælp, i en rimelig stor udstrækning faktisk også er mennesker, der vil blive ramt af den regel, man nu indfører om de 300 timers arbejde inden for 2 år, medmindre man skal tabe retten til kontanthjælp.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan bare gentage, at det jo er to forskellige regelsæt, der gælder på det her område. Begge regelsæt tilsigter, at det kan betale sig at arbejde.

Må jeg ikke godt bare prøve igen at vende tilbage til en politiker og minister, som jeg synes var en meget kompetent og dygtig minister. Det er tidligere minister Karen Jespersen, som også havde en kronik i Berlingske Tidende den 10. september under overskriften »Passiv forsørgelse gavner ikke de svage«. Der vil jeg gerne have lov at læse slutningen af hendes kronik, som er meget tankevækkende: Passiv hjælp er desværre igen blevet en mærkesag. Det kan godt være, at talerne for denne tankegang regner med, at det vil styrke dem i vælgernes bevidsthed, men de svage grupper på arbejdsmarkedet ville være bedre hjulpet med at bruge de mange penge på en mere målrettet indsats for at komme i arbejde. Intet skaber så store uligheder som arbejdsløshed.

Kl. 17.45

Over må jeg så sige, at vi afsætter 500 mio. kr. til over de næste 2 år at vende bunken af sager over kontanthjælpsmodtagerne, som har fået lov at gå, uden at nogen har foretaget sig noget.

Per Clausen (EL):

Nu har jeg lidt svært ved at forstå, hvordan Karen Jespersen kan være sådan et sandhedsvidne i den her sag. Med hensyn til det, beskæftigelsesministeren siger om, hvordan man har ladet folk gå, har beskæftigelsesministeren jo flere gange været inde på, at hovedårsagen til, at det her problem eksisterer, faktisk er, at systemet har svigtet.

Så vidt jeg kan huske, har Karen Jespersen i sin tid som socialminister og også som politisk ordfører herinde for Socialdemokraterne vel et stort ansvar for, at vi har haft et system, der har svigtet. Så jeg ved ikke rigtig, hvordan hun kan blive sådan en slags sandhedsvidne i denne sag.

Men mit spørgsmål er sådan set stadig væk bare, om ikke det er rigtigt, at det i stor udstrækning er de samme grupper, som rammes af de her to ordninger. Jeg er godt klar over, at der er tale om to forskellige ordninger, men jeg er sikker på, at i det meget omfattende udvalgsarbejde og forhandlingsforløb, der har været i forbindelse med den her ordning, må nogle da på et eller andet tidspunkt have stillet det spørgsmål, om man ikke i stor udstrækning rammer de samme mennesker to gange.

Det har jo lidt betydning for, synes jeg, hvor meget man nu tror på, at den her pisk, som muligvis også vil blive fulgt op af en gulerod, virker.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Personer, der mister retten til kontanthjælp, fordi de ikke har haft 300 timers arbejde inden for 2 år, er ikke nødvendigvis, som hr. Per Clausen prøver at udtrykke det, sammenfaldende med de personer, der er omfattet af loft over kontanthjælp.

Det hænger sammen med, at der er helt forskellige kriterier for, hvornår ægtefæller omfattes af den ene og den anden regel, f.eks. hvor lang tid parret har fået hjælp, eller om parret overhovedet får boligstøtte. Formålet med loftet over kontanthjælp er et led i indsatsen for at sikre, at det kan betale sig at arbejde.

Det er så også væsentligt at slå fast, at loftet betyder en begrænset nedsættelse af de ydelser, der kan opvejes ved ganske få timers arbejde om ugen.

Med 300-timers-reglen ønsker regeringen at sætte en streg under, at det er afgørende for regeringen, at ledige, der har en arbejdsevne, står til rådighed, og at det kan betale sig for den enkelte at arbejde. Det er ikke og har aldrig været det offentlige opgave at kompensere for en arbejdsdeling i hjemmet, hvor den ene er hjemme-gående og den anden udearbejdende.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Per Clausen for tredje og sidste spørgsmål i denne omgang.